

“şiiir şaire okunacak en güzel bedduadır”

Kişisel hikayemden başlayayım. Ümit ile ilişkiimi tek kelimeyle anlatacak olsam, bir an düşünmeden seçeceğim kelime “kozmiik” olurdu. Tanıştuğumuzda Ümit zor bir coğrafyada çok zor işlerle uğraşıyordu, bugün bambaşka bir coğrafyada yine çok zor işlerle uğraşıyor. *Akrep Dolunayı*’ndaki şiirlerin arkasında bu incecik görünen kitabın boyutlarını çok aşan hikâyeler var...

Şiir kimyasaldır, onu her okuyanda ve hatta okuyan kişinin onu her okumasında farklı hisleri çağırır, kovar, parçalar, rasgele birleştirir, yıkar, kurar... Bu anlamda burada sadece Ümit’in şiirlerini ben okuduğumda ne hissediyorum onu yazabilirim; bir kez daha yazmaya kalksam başka şeyler yazacağımı da bilerek.

Ümit’in şiirlerini ilk kez okuyan birinin hissetmesi muhtemel olan duygu, bana göre ve daha pek çok duygunun eşlik edeceği şekilde, “öfke” olacaktır. Fakat sağa sola sataşan, huzursuzluk yaratmaya çalışan, ayağı toprağa basmayan fevri bir öfkeden bahsetmiyorum; hedefini bilen, bulan, ona karşı duran bir öfke... Kaynağını, gıdasını ve zehrini kişisel olan’dan almakla birlikte yaygın olan’a, geçer akçe olan’a, “normal olan”a yönelen; sitem etmeyen, kabul arayışı olmayan, yıktığı kadar kuran bir öfke bu...

Akrep Dolunayı, karanlıkta hayatta kalmaya çalışan ve durmaksızın biriktiren bir akrebin heybesindeki sadece birkaç gün sürecek dolunayın ışığında ortaya serışı... Dolunay bittiğinde akrep de yeniden karanlığına dönecek, heybesini yeniden doldurmak için.

Son olarak itiraf ediyorum: Yıllardır kendi karanlığındaki akrep’i birkaç günlük dolunayın ışığına çıkmak için dürtten benim! Ne mutlu bana!

Soner Torlak

ÖNSÖZ

*Acılarımız dilsizdir bizim!
Ülkesinde gözlerini kaybeden bir kürdüm.
Beyoğlu'nda öldürülen bir orospuyum.
ne dersiniz deyin!
Aşkım
Ölümüm
Kimseyim.
Hoyrat bir bıçağım.*

Ümit'in şiirleri kanlı bir manzarayı anlatıyor, doğudan batıya kalbi kırık, ötelenmiş, öldürülmüş güzelliklerin görüntüsü. Ahmet Kaya, Hrant Dink, katledilen insanlarımıza ait bir görsel acı. Kelimelerle inşa edilen görsellik. Ülkesinde de kendisine yabancılaşanları, sürgünleri ucuz otel odalarını aşkın hasını. Şiirlerini okurken bu ülkede genç ve gay olmanın lanetini kelimelerinden akıyor.

*Olmayan kalplerinizi yiyeceğim
Bu pıstlu ormanda kaybolacaksınız
Ormanın lanetini sonunda duyacaksınız
Sizi sürükleyeceğim derinlere*

Zaman zaman ormanın kuytularında karanlık bir yaratığa dönüşmüş mücadeleci bir çocuk

Ümit. Büyükleri korkutmak için beyaz bir örtüyle koşuşturan masum bir çocuk. İçim burkuluyor bazen. Hareket edemeyen, çaresiz uzaklığın sınırları ve kafesin içinde hisseden bizler. Bu ülkenin kırılmış çocukları. Üzgün ve öfkeli. Pasoli'nin şiirleri aşkı böyle tanımlar.

*Un Consumato Amore
Solo l'amare, solo il conoscere
conta, non l'aver amato,
non l'aver conosciuto. Dà angoscia
il vivere di un consumato
amore.*

Türkçeye çevirmekten korkuyorum çünkü anlamını yitiriyor. Aşkı tüketmekten bahsediyor. Aşkı tüketirken tükenmekten bahseden de Ümit'in şiirleri.

*Sardığım yaralar açıldı kanıyor
Kanamayı hiçbir tampon durduramıyor
Kan kaybından değil, sen kaybından
Ölürsem...*

Sevgili Ümit Manay'ın şiirleri bizi ruhumuzun karanlığına en kırılgan noktalarına götürüyor. Hiç de nazıkçe değil hoyratça ama çok samimi, Işık tehlikeli olabilir, şiir yazar bir kalbin tehlikesi neyse o kadar.

Şükran Moral

KELEBEĞİN DANSI (Rüyasız bir Uyku)

Öykü'ye...

Daha ne çok şey var
seni tanımak, iklimlerine gelmek için
Narin bir Kır çiçeği değil
Kardelensin
Hiçbir rüzgâr koparamadı saçlarını
kırık kalplerin tamircisiydin.
rakamla hep 2 dile kolay
geçer gider bir gün
yıkılır kapılar, yıkılır odalar
Hatıraları kalır enkazında.
Ben kalbi çok kırık bir kız çocuğuyum
içimdeki filizleri büyütmemiyorum
çocukluğum annemin çekmecesinde
Orada saklı kalmış, hiç kimse çıkaramamış.
Bir boy aynası verin bana,
kırmızı bir ruj
şehveti verin en çok
kalbimde öldürdüğüm
sigara izmariti gibi söndürdüğüm
adamların isimlerini.

Satır aralarına sıkıştır beni
kelebek gibi duvara mihla
Ömrüm nasılsa bitecek
yok olmadan bu güzellik
utanma, sen de faydalan.
Bedenimi ateşlere atsan da
kalbime nazik davran
çünkü biz kalbi olanlar
hep ağlarız,
hem de kahkahalarımızla.
Hiç üzülmiyorum
hiç ağlamıyorum artık
attığım her çılgılık
bir hançer gibi dönüp duruyor
kanasa da acıtmıyor
Ben otoyolların kadını değilim
ben odaların kadını da değilim
sen beni orada görmek istedin hayat
yüzüme karşı
yalan konuşma
Yanlış bedenini doğru tanrıçası
ruhunu huzur bulacak
sen doğacaksın yeniden korkma.

Gecenin puslu karanlığında

Dolunayın ışığı yükseliyor
Kabuğumun üstüne.
Bir kovuk bulup yerleşiyorum içine
Avını bekleyen bir akrep gibi
Bekliyorum sessizce gelmeni
Geldiğin anda, o kovuğa adımını attığında
Yakalayacağım kalbinden seni
Defalarca sokacağım, sen ölene kadar
Çünkü ben artık
Ne neşeli bir sürtük
Ne de duygularına ket vurmuş
Bir mesihim
Ne nükleer savaşlardan çıktım
Ne çağların meteorlarını atlattım
Bilemezsin
Üstüme basıp ezdiler
Benzini döküp,
kibriti attılar üstüme
Yandım, öldüm defalarca
Öldüm ama yeniden doğdum
Kabuğumu çıkarıp,
devam ettim yoluma
Simdi yükseliyor dolunay
Ateş sarısı gecenin siyahına

Her yer pus
Sessizce ilerliyorum
Sıradaki kurbanıma
Çok kan akacak diyor ormanın ruhu
Sesler yankılanacak
Ağaçların hışırtılarıyla
Ruh kıskaçlarımı bileyip
Kuyruğuma yüklüyor zehrini
Her seviştiğimi öldürüp yiyorum
Ama çocuklarım sırtımda
Bazen siyah bazen sarı
arzulu
sinsi
Yangın sarıyor her yanımı
Yüzüğündeki zehri içen
Bir sultan gibi
Batırıyorum kuyruğumu kendime
Onursuzca ölmektense
Bırak aksın kendi zehrim
Damarlardan içeriye
Geriye bir lanet
Geriye koca bir “son” bırakıyorum
Daha önce hiç duyulmamış.
En derin rüyaları

Senle gördüm

En derinlere seninle daldım
Bir hatanın sonsuz bekleyişinde
İçini sallayan bu dehşet
Cümle kuramamak en zoru da
Ben sensiz kaç asırdır yaşıyorum
Daha kaç asır yaşarım bilmiyorum.

m